

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

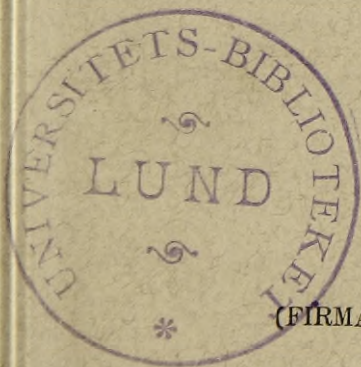
(Br.) Vitt.
Su.

DIKTER

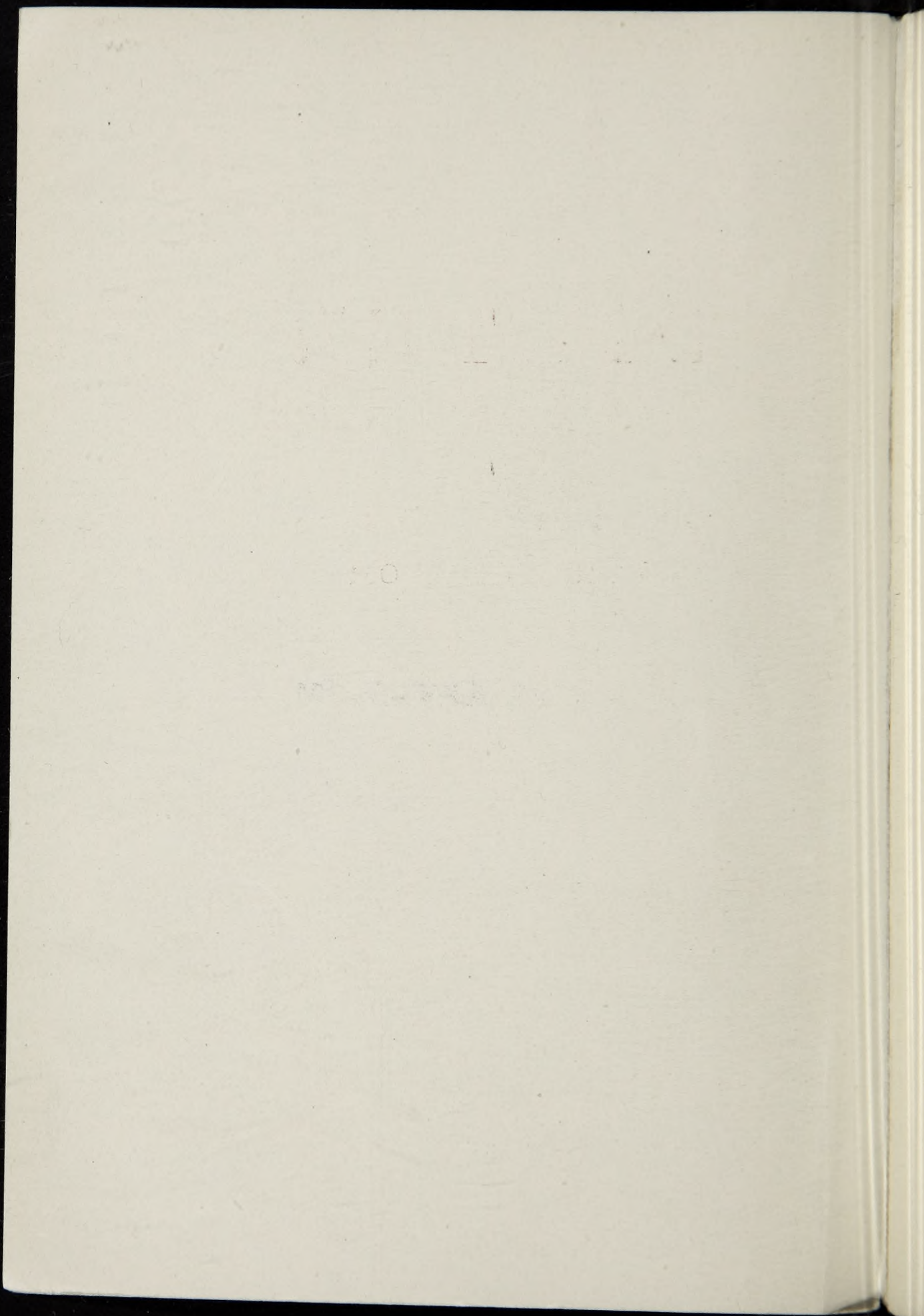
AF

AXEL ÅKERBLOM

—
MED FÖRORD AF VIKTOR RYDBERG

MALMÖ
ENVALL & KULL
(FIRMA: J. G. HEDBERGS BOKHANDEL)

DIKTER

AF

AXEL ÅKERBLOM

MALMÖ
ENVALL & KULL
(FIRMA : J. G. HEDBERGS BOKHANDEL)

Ystads Tryckeri-Aktiebolags tryckeri, 1890.

Till författaren.

Det var min afsigt att ledsaga eder diktsamling med några åt offentligheten gifna tankar om skaldekonsten, om huru hon löst sin uppgift i det förflutna och hvad hon har att vänta af framtiden.

Får man tro vissa profeter, har hon nu i det närmaste fullgjort sitt kall, hon som religionen. Hvad som återstode dem båda vore att vandra de utlefvades korta stig till grafven.

Dermed vore ett skede i kulturhistorien afslutadt: mänsklighetens af färgrika inbillningar och ideala hägringar förskönade ungdomslif. Och ett annat hade kommit: den mogna åldern, som afsagt sig alla illusioner och ser verkligheten sådan den är.

Nyttighetens allenavälde förestår, rättfärdigadt, nödvändiggjordt af de växande behofven i striden om tillvaron och dess njutningsmedel. Med religionen och poesien försvinna filosofiens »begreppsdikter». De exakta vetenskaperna få öfverleva krisen med det vilkor, att de underkasta sig en svettningsskur, som utdrifver hvad som finnes af poesi äfven i dem. Allt, som eftersträfvat vetande för vetandets egen skull: de stora till enhet i världsåskådningen syftande teorierna och de för fabriksväsen, åkerbruk och boskapsskötsel fullkomligt obehöfliga undersökningarne af vissa fenomen i de aflägsna kosmiska rymderna och på andra världskroppar — allt detta och mycket annat sådant skall ur naturvetenskapen utdrifvas.

Så profeterna. Vi se, att de på sitt eget torra manér fantisera, äfven de. Poesien dör icke, förrän den sista människa, som kan glädja sig åt solens glans och morgonrodnadens färgspel, har dött. Om de unge skalderna, bland hvilka ni är en, sjunga så, att deras sånger äro värda att höras in i framtiden, skall denna icke sakna själar, som lyssna. Förr dör ej heller kunskapstörsten, ej heller trånaden till det eviga. Från den mest aflägsna forntid hinna oss genljud, som bekräfta den evangeliska utsagan, att människan lefver icke allenast af bröd, och det finnes intet skäl för att ej en aflägsen framtid, vårt slägtes alla kommande öden skola vittna derom. *Sicut cervus ad fontem aquarum, ita anima ad te, Deus!*

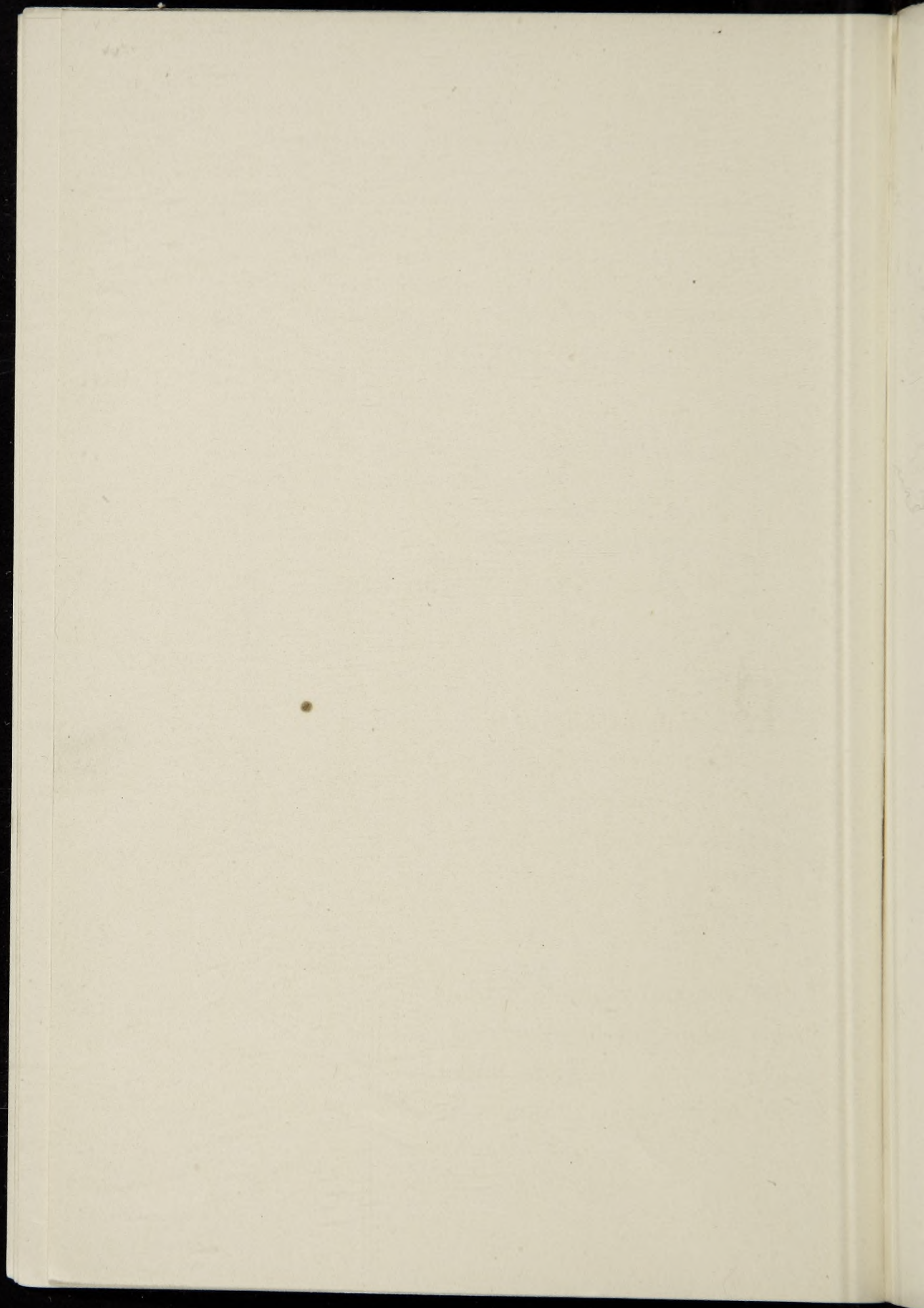
Viktor Rydberg.

INNEHÅLL:

	Sid.
Det kämpande Finland	1.
Håttunaleken	7.
Herr Ingemar och skön Blanka	16.
Kantat	20.
Kom till mig!	25.
Min stjärna	29.
Den försenade vandringsmannen	33.
Stjärutändning	35.
Skogstjärnen	37.
I stilla timmar	39.
Den döende	43.
På bryggan	45.
Barnets dröm	50.

Det kämpande Finland.

På Suomis klippiga stränder,
vi skåda med hjärtan i brand,
hur stridernas låge sig tänder,
belysande vatten och land.

Du folk uti Suomis nejder,
nu gäller det lif eller död.
Du kämpe i tusende fejder,
nu hotar dig träldomens nöd!

Ty sveket har lagt sina snaror
att bringa dig, ädle, på fall,
och makten har sändt sina skaror
att göra din frihet all.

Och skulle din styrka dig brista,
förslöas din huggande glaf,
ditt språk och ditt namn du skall mista
och blir under slafven en slaf.

Bland trälar i rasslande kedja
din lott blir att ödmjukt stå,
där rätt du har egt, du får bedja,
och, slagen, du får icke slå.

Ej kommande ätter och leder
få känna sitt namn och sin släkt,
i smutsen trampade neder,
de kyssa den hand, som dem bräckt.

Med fasthet, i oro och smärta,
du skådar dock faran emot,
ej fruktan får rum i ditt hjärta,
ej trots eller skrytande hot.

Du känner din styrka, hon pröfvats
så mången stormande dag,
och armens senor ha öfvats
i månget härdande slag.

Du känner din plikt; ej du viker,
hur stridernas skiften än gå;
den post, som dig gafs, ej du sviker;
och, hopplös, du strede ändå.

Mot mörkret och våldet du strider
en ädel, en härlig strid,
för rätt och för sanning du strider,
för hoppet om kommande tid.

Du står där, en kämpe för ljuset
mot jotnarnes myllrande tropp,
som hotar att trampa i gruset,
hvad seklernas odling byggt opp.

Det arf, som från fädren du eger,
dig själf till ett offer du bär,
och därför "död eller seger!"
ditt ljungande stridsrop är.

Ej blott *din* frihet blir värnad,
när väldiga slagen du slår,
för människosläktet i härnad
bland mullrande åskor du går.

Ty fölle den ädle hjälten,
som står på de suomiska skär,
förhärjande götes kring fälten
barbarernas sköflande här.

En Fimbulvinter då bröte
sig in öfver Manhems bygd,
och ulfvarnes skaror tjöte
i hemmet för odling och dygd.

Du kämpe i mörknande öster,
du vän ifrån blodiga dar,
du räds ej de hotande röster,
du lyfter så stolt ditt standar. —

Allt bittrare striden brinner,
jämt klingar det skarpa stål,
allt längre i fjärran det svinner
den kämpande hjältens mål.

Med blickar, så fasta, så trygga,
han skådar dock faran emot,
och trotsar, utan att rygga,
de blixtrande vapnens hot.

Bland dråpslag, bland haglande pilar
för världen han vittnar än,
att folkens styrka ej hvilar
på mängden af gods och af män,

Nej, hvilar på grund, som förblifver,
hvilar på klippfast mod,
på tro, som med glädje gifver
för det rätta sitt hjärteblod.

Nåtunaleken.

Och hertig Erik sadlar
sin gångare den grå.
"Till konung Birger, broder,
vår färd nu månde gå;
det lyster mig att leka
med lust och glam en lek,
att pröfva, hur man vinner
en kronas glans med svek."

Och hertig Volmer smyckar
sin stridshäst med schabrak.
"Hej broder, nu skall dansas
allt under kungens tak,
och nu skall landet röna,
hvem herre är, och träl,
nu lyckohjulet svänger,
högt fröjdar sig min själ."

Och svenner följde tåget
med mången vimplad lans,
utöfver blanka pansar
göt solen klar sin glans,
och hästars glada gnägning
och vapnens muntra klang
som bud om käckta bragder
mot klara himlen sprang.

Och fram på krumma stigar
bland klippor, sjö och skög
med skämt och glam och sånger
den muntra skaran drog.
Och snart i fjärran skönjdes
Håtunas vida gård,
Folkungavapnets lejon
däröfver höll sin vård.

Kung Birger, glad i hågen,
vid fasta porten stod.
"Välkomne, ädle bröder
af samme faders blod!"
Och drottning Märta sträckte
mot dem sin hand så blid
och hälsade så vänligt
och log så vän och frid.

Nu snart i kungasalen
vid festligt bord man satt.
Där skämtades och dracks det,
tills mörker blef och natt.
Säckpipans, gigans toner
och harpans djupa sång
de ljödo gladt och muntert
i salen kvällen lång.

Den ädle hertig Erik
mång riddarvisa kvad,
och drottning Märta rördes,
och kungen var så glad.
Till sist kung Birger ledde
de bröder själf till bädd,
där loftets sal var präktigt
med brabantisk bonad klädd.

Och nattens stillhet rådde
snart öfver fridfull gård.
Af mat och dryckjom sömnen
var kungens män så hård;
men innan än i öster
den bleka gryning sken,
hvar hertigssven helt lustigt
stod upp på sina ben.

En hvar med ifrig tystnad
sin rustning på sig band,
tog kittelhatt på hufvud
och svärd uti sin hand;
de klädde sig i brynja,
de axlade sin rock,
och rundt kring gårdens längor
de spredo raskt sin flock.

Nu bloss i natten lyste,
och hornets skarpa skräll
dref bort hvart ljufligt minne
från nyss förfluten kväll.
Med dragna svärd till Birger
de bröder bröto in
med bister glöd i blicken
och glädje i sitt sinn'.

Och konungen, af vrede
helt blek, ur sängen sprang.
"Hvad vållar midt i natten
de skarpa vapnens klang?
Hvem vågar störa friden
vid kungens egen härd?
Bortviken, fräcke våldsmän,
och fällen edra svärd!"

Med hånfullt löje Erik
inför sin konung stod.
"Min ädle broder, lugna
ditt alltför heta blod!
Ditt folk är redan fångsladt,
din drottning i vårt våld,
din krona, herre konung,
hon är för evigt såld.

"Den stränge marsk herr Tyrgils
du minnes honom väl,
när han inunder bilan
gaf upp sin stolta själ;
nu skall med sanning spörjas,
att endast han det var,
som med sin arm ditt välde,
det murkna, upprätt bar.

“All skymf, du oss bevisat,
har kanske du förglömt,
men jag dess bittra minne
i sinnet troget gömt —
Oss bröder har du trampat,
nu hämdens timme slår,
ditt rike vi ha vunnit,
och du i fångsel går.”

Den stolte konung Birger
han fällde ned sin blick,
när genom själen minnet
af Tyrgils Knutsson gick.
Han såg hans gråa hufvud
i sanden rulla ned,
han hörde, hur en hviskning
i folkets hop sig spred.

Han mindes dessa orden
af gamle marskens mund:
"blygd har du häraf, konung,
intill din sista stund."

Hans svärd till golvet faller
och mörk han talar så:
"Guds hämd mig tung har drabbat,
Han skall ock Eder nå."

Herr Ingemar och skön Blanka.

Det var den stolte herr Ingemar Grå,
så glad och ung
han gick för sin herre och konung att stå.
I glömmen ej den ed, I svurit!

“Herr konung, till Frankrike står mitt begär.
Så glad och ung
där dväljes den mö, som jag vunnit så kär“.
I glömmen ej den ed, I svurit!

På villande stigar i susande skog
så glad och ung
herr Ingmar allena till Frankrike drog.
I glömmen ej den ed, I svurit!

I mörknande skog uppå villande färd
så glad och ung
herr Ingemar tröstar på sitt goda svärd.
I glömmen ej den ed, I svurit!

Då komma där stigmän med svärd och med
spjut.
Så glad och ung
i skumrande dag skönjs ej hopens slut.
I glömmen ej den ed, I svurit!

"Stolte herr riddare, skona ditt lif,
så glad och ung!
Oss lämna ditt svärd och dig fången gif!"
I glömmen ej den ed, I svurit!

Herr Ingemar drager sin glimmande glaf,
så glad och ung.

“Ännu jag mig aldrig för någon gaf.”

I glömmen ej den ed, I svurit!

De stigmän med kraft han till marken slog
så glad och ung.

fast svåra han blödde, han stred och han log.

I glömmen ej den ed, I svurit!

Men lifvet rann bort med det strömmande blod.

Så glad och ung,

sin ära han frälsat, den riddare god.

I glömmen ej den ed, I svurit! —

Långt borta i Frankrikes soliga land

så glad och ung

längtar skön Blanka vid Seinens strand.

I glömmen ej den ed, I svurit!

Hon sömmar i silke herr Ingemar in
så glad och ung.

“Snart kommer från fjärran stolts riddaren min.”
I glömmen ej den ed, I svurit!

Herr Ingemars skepnad å duken ren stod
så glad och ung;
då skyldes den hastigt af svartnande blod.
I glömmen ej den ed, I svurit!

Skön Blanka var nyss som en ros så röd,
så glad och ung.
Så blek som en lilja hon nedföll död.
I glömmen ej den ed, I svurit!

Kantat

*vid invigningen af Ystads nya läroverkshus
11 Okt. 1890. *)*

»Gud sade: Varde ljus!; och det vardt ljus.»

Kör.

Död låg alltets rymd den vida,
mörk och utan lif och ljud.
Ingen stjärna syntes skrida,
ej ett hjärta sökte Gud,
längtans lågor än ej brände,
hoppets flamma ej sig tände.

*) Musiken af *Aug. Körling*.

Tomt var djupet, tomt det höga,
tomt och stelt och dödt och kallt,
dödens svala böljor löga
i sitt famntag allt.

Men i dödens armar drömmer
livets frö om livets dag,
tomhetsrikets sköte gömmer
livets höghet och behag;
väckt ej än ur nattens domning,
alltet bidar sin fullkomning.

Aria.

Från evighet till evighet
är Herren, vår Gud.
Hans makt ej utaf gränser vet:
uppå Hans bud,
i stoftet fallande,
Hans namn åkallande,
ordnar sig allt.

Han har en gräns för mörkret satt:
Han sträcker sin hand,
och i djupets dystra natt
med flammande brand
det dödsbetvingande,
det lifskraft bringande
ljuset sig tändt.

Recitativ.

Kring ljusets härdar alltets massa hvälfver,
i hvar atom en livvets gryning skälfver,
sig världar uti tomma rymden dana,
som genom öde vidder rulla stolt sin bana.

Kvartett.

Och tider skifta, lifvets form sig byter,
i stoftets former ljusets ande flyter,
och väsen födas, hvilka längta, ana,
med starke andar, skapade att forska, spana.

Ett skimmer af sin klarhet Herren sände,
ett högre ljus i deras hjärtan tände,
och tusen, tusen själar när och fjärran
från tusental af världar söka Herran, Herran.

Kör.

Heliga ljus,
från Gud utgående,
heliga ljus,
all död nedslående!
Åt dig blef gifvet,
du världens grund,
att sprida lifvet
kring alltets hela rund.

Heliga ljus,
du lyser världen all.
Vågornas brus,
dundret af åskans knall,
vindens sus,
regnets droppande fall,
all naturen —
och mänskans själ,
af längtan buren
till högre, himmelskt väl,

Heliga ljus,
i allting verkar du.
Heliga ljus,
i det, som varar nu,
i det, som blifver
från tid till tid,
din lag sig skrifver
och bjuder världen frid.

Kom till mig!

(Till en skotsk melodi.)

O, kom till mig!

Jag redan väntar dig här.

Se, månen din stig
sitt silfverskimmer beskär.

Hör furors sus
och forsens hvälfvande dån,
hafsvågens brus,
som ljuder fjärran ifrån!

Sommarens fågring alltredan har flytt,
i kulnande höst har sig allting förbytt.

O, kom då till mig!

Du sörjer likasom jag:
af töcken höljdes vår stig,
i natt förbyttes vår dag.

Af sorgens makt
vi båda drabbades hårdt;
hur klappar försagdt
det hjärta, som sargats så svårt!
Från lyckans lott
vi drefvos darrande hän.
Se, hatet har nått
ditt väsens blomma så vän;
det röfvat från henne den älskliga doft
och bladen besudlat med smuts och med stoft.
O, kom då till mig!
Mig tälj ditt aggande kval!
Jag bjuder stöd på din stig
och vänskaps tröstande tal.

Af oro trött,
ditt hufvud luta mot mig!
Här slumre du sött,
här löse sorgerna sig!

Jag är din vän,
som du må lita uppå,
jag svek dig ej än,
från dig jag aldrig skall gå.
Fast sommarens rosor i hjärtat ha dött,
fast ungdomsglädjen så tidigt förblödt,
o, kom blott till mig!
Ditt ögas tår jag förstår,
och sorgens dok på din stig
omkring oss båda sig slår.

Enade så,
tröst af hvarandra vi få,
och styrkta vi gå
vår stig, den dimmiga, grå.
När tidens höst
har skördat ungdomens tro,
ett älskande bröst
dig ger hugsvalande ro.

Så blomstrar en vår än i vinterns snö,
så skänkes dig frid till att hoppfull dö. —

O, kom då till mig!

Jag redan väntar dig här,
se, månen vänligt din stig
sitt silfverskimmer beskär.

Min stjärna.

Min stjärna du, som ljus och klar
från himlen strålar underbar
igenom natt och mörka stunder,
uti ditt skimmer lugn och säll,
till dig jag blickar mången kväll
från jordelivets dunkla lunder.

När jag har mist ett jordiskt väl,
när dagens tunga böjt min själ,
när tviflets ande i mig röres,
när ned jag dignar utan hopp,
när tröttadt stannar tankens lopp,
när endast missljud kring mig höres,

När kraften lämnat domnad arm,
när modet lämnat sargad barm,
när lifvets tomhet mig har gäckat,
då sänker nattens svalka sig
och gjuter skugga på min stig,
den synd och hat och trots ha fläckat.

Högt öfver jordens stoft och grus
då lyser klart ditt milda ljus
och gjuter läkedom i sinnet.
Af fadershem och modersvård,
af barndomstidens blomstergård
du väcker då det blekta minnet.

Som från min faders hvita hår
ett skimmer till mitt öga når,
som från min moders milda öga;
i ljufva, rena minnens älf
jag sänka får ett syndigt själf
och fritt från stoft och flärd det löga.

Jag röner stilla, ljuflig ro,
som när i barnslig frid och tro
jag till min faders stämma lyddes,
då uti hemmets krets de ord,
som böckers bok har skänkt vår jord,
med varm och glad förtröstan tyddes.

Jag hör min moders ljufva röst,
när hon mig trycker till sitt bröst
och ber mig ständigt uppåt skåda,
att jag i själen ren och hvit
en gång må frälsad lyftas dit,
där frid och rena fröjder råda.

Jag jublet hör från syskonring,
som nu är skingrad vidt omkring,
af dödens bila sönderbruten.
Vid änglakörers höga sång
den skall mig famna än engång,
för evigt åter sammangjuten.

Jag ser, hur sorgens tunga ok,
jag ser, hur lifvets mörka dok
en gång i dödens stund skall falla,
hur utur jordens stoft och grus
min själ skall svinga mot ditt ljus,
en gång då dödens bud mig kalla.

Den försenade vandringsmannen.

(Efter Eichendorff.)

Hvar finns jag väl, när våren åter randas?
min fråga var engång i dagar unga;
och vårens sånger ljödo från vår tunga,
i våra lockar friska rosor blandas,

Och glans och doft och fägring våren andas,
i solljus strömmarne mot hafvet gunga,
om fjärran guldland fåglars röster sjunga,
där det i fröjd från munter segling landas. —

Nu skymmer kvällen, täta skuggor falla,
de kära, som jag egt, re'n hvila alla,
och nattens vind i vissna kransar andas,

Och hemåt aftonklockans röst mig kallar,
af längtan och af oro pulsen svallar.
Hvar finns jag väl, när våren åter randas?

Stjärntändning.

Inattens stillhet himlens stjärnor blänka,
mot dem min tanke längtansfull sig höjer;
när han bland dem i lycklig domning dröjer,
sig frid och ro i sinnet sakta sänka.

Hur tryggt och lugnt sig deras banor länka!
Hos dessa strålklot undersam sig röjer
en högre makt, som deras banor böjer,
en godhets makt, som trygd och frid vill skänka.

I plötslig eld en stjärna hastigt blossar,
mångdubbladt sken i rymden ut hon sände.
Hvad har väl händt? En värld mot värld sig
krossar.

Ej stöten alltets fasta fogar lossar,
men själens oro strax sig återtände.
Hvar är den harmoni, som nyss jag kände?

Skogstjärnen.

Långt bort i skogens tysta djup,
dit ej ett ljud från mänsklig äflan förs,
där höga, gråa klippor stå på stup,
och vinden endast sakta susa hörs,
af höge granars mörka mur kringgjuten,
där ligger du så tyst, så drömmande, så sluten.

Ej vindens fläkt din yta rör,
en sakta dallring blott betecknar lätt,
hvar bäcken flyr till nejden nedanför
emellan hållar, som sig sluta tätt;
och där han sakta öfver randen porlar,
så stilla söfvande sin vaggsång böljan sorlar.

Ej nalkas dagens kvalm din strand,
 jämt lika frisk och sval din bölja står,
 ej värms din våg af solens heta brand,
 dess stråle knappt din mörka yta når,
 men leker gladt bland björkens slaka grenar,
 som smeka vattnet invid strandens gråa stenar.

På skuggadt vatten blänker fram
 med hvita rosor näckens blomstergård,
 och mellan lingonris och furustam
 linnéan doftar ljuf i skogens vård,
 och gräset frodas under al och pilar,
 och mossans täcke mjukt på hårda klippan
 hvilat.

I stilla timmar.

Sorgsna minnen sälsamt stiga
genom tysta rymder ned,
medan kvällens timmar tuga,
granskar jag de bleka led.

Mången kär och välkänd stämman
hviskar sakta då till mig,
fåfångt är att tåren hämma,
som ur ögat smyger sig.

Väsen från det doldas nejder,
talen, talen till min själ!
Trött jag är af dagens fejder,
längtar till ett högre väl.

Låten edra röster lära
själen smärtans hemlighet:
att som himlens gåfva ära
äfven sorgens bitterhet!

Låten dem från fridens dalar
föra fridens ande med,
när er stämman till mig talar,
stiger i mitt hjärta ned!

Vänner flydda, blott jag känner
eder närhets milda makt,
hjärtats kval ej mera bränner,
sinnets storm till ro sig lagt

Får jag eder hand ej trycka,
ej i ögats spegel se,
icke skåda jordisk lycka
ur dess blick emot mig le,

Ljuft jag känner dock, att döden
hjärtats saknad tröst beskär,
att i trots af dunkla öden
kärleks trohet evig är.

Intet vänskapsband, som knytes
rent och ömt på jordens rund,
utaf dödens glafven brytes
uti öfvergångens stund.

Mera fast än förr, det drager
oss från jordens sorger opp,
genom lifvets skumma dager
ledda af ovanskligt hopp.

Allt, som stoftets välde röjer,
döden i sitt sköte när,
allt, som öfver stoftet höjer,
evighetens tecken bär.

Så är ock dess höga anda
skänkt åt oss i sorgens dräkt,
när med hjärtats suckar blanda
toner sig af himmelsk släkt,

När igenom smärtans töcken
himlens klarhet skymtar ljus,
och i hjärtekvalens öcken
höres lifsens källas brus,

Då är sorgen själf den leden,
som oss bringar nära Gud,
som ifrån vårt rätta Eden
för till oss Hans andes bud.

Den döende.

Ditt mått är mätt, din svepnings dok är väfdt,
din kistas bräder redan hyflas jämna,
det lån, naturen gett, nu återkräfdt,
du måste innan kort ifrån dig lämna.
Tidslifvets vågor domna vid din fot;
det stora mörkret skådar dig emot.

Men genom mörkret skönjer du en båk,
en stjärna, som din rätta hamn dig bådar.
Din blick re'n talar evighetens språk,
af stilla vördnad gripen, jag dig skådar.
För dödens majestät min hjässa böjs,
men tanken, bäfvande, mot himlen höjs.

Från dödens haf ett sorl af vågor hörs
med hviskningar från fjärran, fjärran stränder,
och med dess djupa toner stundom förs
en röst från ungdomsvärldens sjunkna länder,
ack, här som öar strödda i det haf,
hvars mörka bölstänk slår emot din graf.

Se mörkret är ej mörker mer för dig,
där ligger ljust och skärt, hvad bäst du känner,
du går ej mer en dyster, villsam stig,
där törnet stinger, dagens hetta bränner.
Nu evigheten öppnar dig sin hamn,
som barn du sjunker i dess modersfamn.

På bryggan.

(Efter Longfellow.)

Vid midnatt stod jag på bryggan,
mångstämmigt timmen slog;
belysande staden och floden,
på himlen månen drog.

Jag såg dess ljusa spegling
i böljans glitterplan,
den följde med flodens böljor
dess färd emot ocean.

Och långt i skymmande fjärran
i ljuflig Junikväll
en rodnande flamma blänkte
från lågande smältugns håll.

Bland dunkla byggnaders resning
låg floden af mörker täckt,
och mörkret af vinden från hafvet
fick liksom af lif en fläkt.

Mot strömmen i brusande hvirflar
tidvattnet sig mäktigt bröt,
och fram i månens skimmer
ringlande sjögräs flöt.

Och liksom vattnet brusar
med makt under bryggans hvalf,
mig grep en flod utaf tankar;
en tår i mitt öga skalf.

Hur ofta, ack hur ofta
i tid, som har förgått,
med blicken i strömmande böljor
vid midnatt här jag stått!

Hur ofta, ack hur ofta
jag önskat, att ebbens ström
mig fört öfver hafvets vidder
i famn så moderligt öm!

Ty hjärtat var fullt af oro,
och fullt af kval mitt bröst,
den sorg, som lagts uppå mig,
ej syntes ega en tröst.

Men nu har den fallit från mig,
den sjunkit i hafvets våg,
och nu är det andras sorger,
som trycka ned min håg.

Och dock, när på bryggans hvälfning
min stig öfver floden går,
det kommer med doften från hafvet
en tanke på flydda år.

Jag tänker på alla de tusen,
som vandrat med sorgset mod
fram öfver bron se'n den dagen,
då själf jag i sorg där stod.

Jag skådar den långa raden,
som städse sig återfödt,
det unga hjärtat så rastlöst,
det gamla likgiltigt och slött.

Och städse, städse, så länge
som floden mot hafvet far,
så länge som hjärtat stormar,
som lifvet önskningar har,

Är månens brutna spegling,
bland skuggor skimrande mild,
en symbol af himmelens kärlek,
dess skiftande jordiska bild.

Barnets dröm.

Gossen sof på modrens arm,
drömde ljuft vid hennes barm.
Hvad han drömdè, bort han glömde,
ej ett minne däraf gömde.

Kraften växte, ungdomsmod
svallade uti hans blod;
bort från hemmet förde vägen,
som han bröt i lifvet trägen.

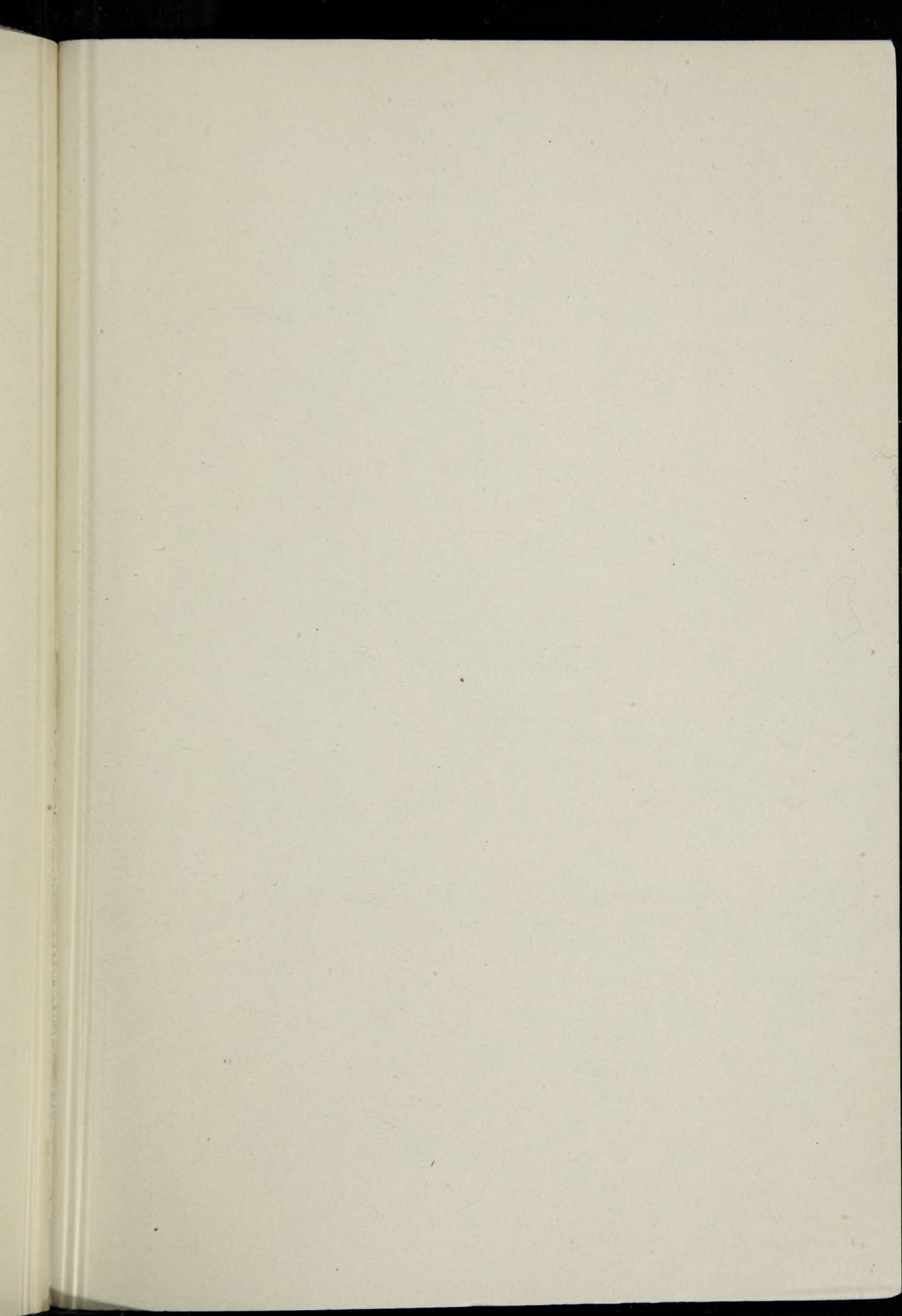
Ärans, ryktets trolska glans
kring hans hjässa knöt sin krans;
dock en längtan honom brände,
som sig städse återtände.

Först i ålderns sena kväll
hennes mål han skönjde säll,
då, förrän hans öga släcktes,
minnet ljufligt återväcktes

Utaf hvad på modrens arm
såsom barn han drömde varm
om en kärlek utan like
i Gud Faders himmelrike.

 Pris 1: 50.